

Усе неможливе — можливо!

Теорія і практика, робота і творчість, аналітичне мислення і романтизм душі. Ці, здавалося б, полярні поняття насправді поєднуються і гармонійно співіснують. Свідченням цього є професійне життя Ірини Романюк, методиста науково-методичного центру управління освіти Миколаївської міської ради, голови місцевого осередку Асоціації працівників дошкільної освіти у Миколаєві.

— Пані Ірино, ким Ви мріяли стати у дитинстві?

Ірина Романюк: Мрій було декілька. Спочатку хотіла стати військовослужбовцем — батько-військовий брав мене на навчальні тренування на полігоні (мама на це дивилася з жахом). Потім — учителем початкових класів. А вже початкова школа — це яскраві події, екскурсії, ручна праця, навчальні фільми про природу. Моє навчання було цікавим, тому легким, а вчителька — вимогливою, утім доброю й терплячою. Пізніше мріяла стати вчителем історії. Педагог у середній школі так викладала свій предмет, що в класі не було байджих до нього. А вже в старшій школі вона заклала розуміння важливості історії для розвитку суспільства, держави, кожної особистості. Хотіла я також стати криміналістом. Якось у військовому шпиталі, чекаючи бабусю з роботи, побачила посібник із криміналістики та з цікавістю почала його вивчати. Йшлося там, зокрема, про вивчення рис зовнішності людини. А ось про професію вихователя я не мріяла... Збіг життєвих обставин привів мене в царину дошкільної освіти.

— Ви щоденно приймаєте рішення, особисто відповідаєте за їх виконання. Чи легко завжди бути сильною і впевненою у своїх силах?

І. Р.: Ні. Але чітко розумію: якщо моє рішення помилкове, його виконання не дає потрібного результату, то відповідати за це маю саме я, оскільки не побачила інших шляхів розв'язання проблеми. Гідно долати професійні негаразди (і не лише професійні) нелегко. Вони завдають душевного болю через певне розчарування у своїх професійних здібностях. Але вважаю, що будь-які випробування потрібно сприймати як шлях до загартування, надбання досвіду та самовдосконалення.

— Над чим працює зараз «методична лабораторія» дошкільної освіти Миколаєва?

І. Р.: Над розширенням зв'язків з авторами програм, технологій, методик, а також над узагальненням матеріалів щодо організації методичних об'єднань педагогів.

— Як Ви гадаєте, бути методистом науково-методичного центру управління освіти складніше, ніж керувати дитячим садком?

І. Р.: Не складніше. Щоденна відповідальність за життя, здоров'я, розвиток дітей, за охорону праці та зростання професійної компетентності членів колективу, за результати взаємодії з батьками може зрівнятися лише з відповідальністю лікаря. Тому я так болісно сприймаю надмірне навантаження й незахищеність завідувачів і радю, коли у фахових джерелах з'являються практичні матеріали на допомогу їм.

— Ви проявляєте активну громадянську позицію, видаєте авторські посібники, відвідуєте освітянські заходи, впроваджуєте новації. Як Вам, такій тендітній жінці, вдається стільки встигати? Поділіться формулою високої результативності роботи.

І. Р.: Моя формула — постійна самоосвіта, навчання та самоаналіз плюс висока концентрація уваги на справі плюс працьовитість та професійна відкритість. «Усе неможливе — можливо!» — таку номінацію я отримала в дошкільному навчальному закладі. А взагалі, високий результат роботи — від відповідального ставлення до праці та поваги до людей праці. Ці уроки життя дали мені мої батьки, бабусі та дідуся.

— Чим особливо пишастесья?

І. Р.: Народженням двох дітей. Старшому сину 22 роки, а молодшому — 7 років.

— Що найбільше порушує Вашу рівновагу?

І. Р.: Зовні я вже вмію залишатися спокійною. Утім, мої очі, вираз обличчя все одно виказують мою неготовність сприймати грубість, неповагу до людей, брехню, зрадництво. Звісно, я знайду слова, щоб донести свої думки з цього приводу.

— Хто з видатних жінок України та світу Вам імпонує, здається близькою по духу і за життєвими цінностями?

І. Р.: Це дві жінки — українська поетеса Ліна Костенко та католицька черниця, засновниця добродійних місій, Блаженна мати Тереза. Глибока любов до України, багатство душі, прагнення до свободи, віра в людські чесноти в неперевершених творах Ліни Костенко проникають у свідомість. Улюблений вірш — «Крила». А «Маніфест

Ірина РОМАНЮК — методист науково-методичного центру управління освіти Миколаївської міської ради; голова місцевого осередку ВГО «Асоціація працівників дошкільної освіти» у Миколаєві

Матері Терези» є мотиватором, філософією ставлення людини до життя.

— Уявімо, що методика дошкільної освіти — це палітра. У якому напрямі живопису та в якій колірній гамі Ви написали б картину сучасного виховання?

І. Р.: Якщо асоціювати дошкільну освіту з палітрою, то для мене — це багатомірний колірний простір із багатьма виходами за його межі та різним поєднанням барв райдуги. Не можу обмежити свої уявлення про дошкільну освіту одним напрямом живопису. Створення картини сучасного дошкільного виховання потребувало б вироблення нового, невідомого ще нам мистецького напрямку. А взагалі мені найбільше подобаються картини, написані імпресіоністами та романтиками.

— Чи є у Вашому житті місце романтиці?

І. Р.: Звичайно, є. Якби в моєму житті її не було, то, напевно, не було б і віри в перемогу добра і краси, і такого результату у професійній діяльності теж.

— Яка Ваша улюблена квітка?

І. Р.: Я вигадала свою назву, бо не змогла зупинитися на певній квітці. Це — «ГРОТТ і П»: Гладіолуси, Ромашки, Орхідеї, Тюльпани, Троянди і Польові.

— Яка Ваша улюблена пісня?

І. Р.: Подобається більшість пісень із репертуару гурту «Океан Ельзи», пісня «Мам» Кузьми Скрябіна.

Розмову вела Катерина АЛЕКСЕЄНКО